

BO TARENSKEEN

NASRDIN DCHAR

/

VOOR IK

VERGEET

Personage:

Nasrdin Dchar

De piste van Carré is leeg, in het midden staat alleen een klein tafeltje.
Nasrdin komt op.

Goedenavond dames en heren

Mijn naam is Nasrdin Dchar

Op dit moment

Beginnen er tegelijkertijd

Overal in het land

Bijna tachtig theatervoorstellingen

In het kader van de Nationale Dodenherdenking

Welkom bij Theater Na de Dam

Welkom bij deze voorstelling hier in Carré

In dit prachtige Koninklijk Theater Carré

Circustheater bedoel ik

In 1887 gebouwd in eerste instantie als circustheater

En ik heb me altijd afgevraagd waarom een gebouw met zo'n prachtige
ronde tribune

Met in het midden zo'n volmaakt ronde piste

Een gebouw dat zich dus kenmerkt door die cirkel

Waarom dat

Carré

Wordt genoemd

Wat immers Frans is voor vierkant

Ik dacht altijd dat is een soort grapje

We trekken een cirkel middenin de stad
En noemen dat een vierkant
Kijken hoe het publiek reageert
Maar Carré is de naam van de grondlegger Oscar Carré
Van het Koninklijk Nederlandsch Circus Oscar Carré
Die een circus wilde hebben
Aan de belangrijkste rivier van de stad
De rivier waaraan de stad zijn naam te danken heeft
Daar wilde hij zijn circus
En dat werd dit gebouw
Geen tent
Geen modderig grasveld met wat houten wagens in een kring
opgesteld
Nee
Een paleis
Een paleis dat naar zaagsel en olifantenpoep moest stinken

Deze plek
Dit gebouw
Is een operahuis geweest
Een operettetheater
Balletpodium
Revuepaleis
Poptempel
Boks hal
Kerkgebouw
Heintje Davis heeft hier haar grappen verteld

Hans Klok heeft hier ik weet niet hoeveel konijnen laten verdwijnen
Snip en Snap trokken hier hun jurken aan
Toon Hermans lanceerde hier zijn versjes de wereld in
The Jackson Five lieten u dansen
Louis Andriessen liet u nadenken
André van Duin liet u uitademen

Wat niet veel mensen weten
Is dat Carré een zolder heeft
Als je hier omhoog kijkt
Zou je denken dat meteen boven het dak
de lucht begint
Maar dat is niet zo
Tussen dit circus en de hemel
Is er nog een zolder
En op die zolder hebben tijdens de oorlog
Dertig joodse Amsterdammers ondergedoken gezeten
Die werden bevoorrad aan de achterkant van Carré via de Nieuwe
Achtergracht
Mensen moesten dus in de wintermaanden
Als de wagens van het circus hierachter stonden
Langs de leeuwen en de panters
Om die onderduikers te kunnen voeden

Terwijl hier beneden in de piste
De cabaretiers de clown uithingen
De revuemeisjes hun benen in de lucht gooiden
Terwijl in de koninklijke loge
Te midden van Amsterdamse hoogwaardigheidsbekleders
NSB aanvoerder Anton Mussert

Rijkscommissaris Seyss-Inquart
En SS-hoofcommissaris Hanns Rauter
Zo hard applaudisseerden
Dat hun hakenkruizen in elkaar verstrikt raakten
Zaten er hier vlak boven hun hoofden dertig mensen onhoorbaar zacht
mee te zingen
Met de liedjes van Jacques van Tol

Ook al had hij sommige van zijn liedjes
Voor de gelegenheid een antisemitische draai gegeven

Zij herinnerden zich dan
Hoe diezelfde liedjes hadden geklonken
Uit de mond van de joodse artiest Louis Davids
En uit die van Fien de la Mar
Die weigerde lid te worden van de Kultuur- kamer
Waardoor ze de hele oorlog lang niet mocht optreden

Al die mensen zijn hier nog
Ze staan hier elke avond weer op het toneel
Tussen de clowns
En iedereen die ooit op uw stoel heeft gezeten
Zit daar ook nog steeds
Als je hier binnenkomt
Dan kom je hier binnen
Samen met iedereen die dit theater ooit bezocht heeft
Als je hier speelt

Dan sta je tussen iedereen die hier ooit heeft opgetreden

Carré grenst aan wat vroeger de joodse buurt werd genoemd

Uilenburg

Vlooienburg

Waterlooplein

Nieuwmarkt

Weesperplein

Daar woonden aan het begin van de oorlog 25.000 joden

Tijdens de bezetting werden rondom dat gebied

Op elk kruispunt versperringen aangebracht

Bruggen opgehaald

En wachtposten van de politie opgesteld

De buurt veranderde zo in een afgesloten terrein

Het merendeel van die mensen is gedeporteerd en vermoord

Daar bleef dus een grote lege plek achter

Middenin de stad

Aangezien één op de acht Amsterdammers joods was voor de oorlog

Heeft Amsterdam ongeveer een achtste van zijn inwoners verloren

Als we dat op Carré zouden betrekken

Dan zouden die twaalf rijen nu leeg zijn

Hij wijst ze aan.

Nu leeg zijn

Daar waar voor de oorlog werd

gemusiceerd en geruzied en liefgehad
En gebeden en gevloekt
en voorgelezen en voorgezongen
Daar was het na de oorlog stil
En elk jaar herdenken we die stilte
Door zelf stil te zijn

De allereerste keer dat ik voor iets anders gecast werd
Dan voor de rol van een Marokkaanse crimineel
Was voor die van een jood
Beetje van de regen in de drup zou je kunnen zeggen
Het was een toneelstuk van Herman Heijermans
Die trouwens ook nog een tijdje directeur is geweest van dit theater
Een stuk over een jonge joodse man
Raphaël
Die wil loskomen
Niet alleen van zijn gesloten orthodox joodse familie en omgeving
Maar ook en vooral van dat stempel dat hem altijd
Door zowel joden als niet-joden wordt opgespeld
Van dat stempel van de jood
Je bent een jood
Je bent een jood
Je bent een jood

De vraag
Wie ben je?
Lijken we meestal te horen als
Waar hoor je bij?
Maar het zijn niet dezelfde soort vragen
Wie je bent

En waar je bij hoort
Kunnen elkaar ook in de weg zitten
Soms zorgt het feit dat je ergens bij hoort
Ervoor dat je niet meer bij jezelf hoort
Vaker dan we zouden willen sluit het een
het ander uit
Het is ook misschien vaker dan we zouden willen
Helemaal niet zo aantrekkelijk
Om bij jezelf te horen
En willen we daarom ons liever overgeven
Aan een groep of een grotere beweging

Niemand is een gesloten geheel
Niemand heeft genoeg aan zichzelf
Ieder mens is een proces
We zijn allemaal processen
We bestaan allemaal uit duizend zielen
Duizend stemmen
Waarvan het overgrote deel zichzelf tegenspreekt
Tegenschreeuwt
Tegenwerkt
Dat hele ideaal van een eigen identiteit hebben
Is niets anders dan een verlangen
Jezelf het zwijgen op te leggen
Het verlangen jezelf stil te laten vallen
Stil te vallen

Ik herinner me dat ik in de film Süskind speel
Ik speel de rol van Felix Halverstad
Een joodse verzetsstrijder
En ik ben in de Hollandse Schouwburg
En ik sta op het punt gedeporteerd te worden
Ik bevind me tussen tweehonderd andere Joden middenin de Hollandse
Schouwburg
Aan de Plantage Middenlaan in Amsterdam
Ik ben in Roemenië
Waar die hele Plantage Middenlaan is nagebouwd
Een fantastische set
Tussen de tweehonderd Roemeense figuranten
Waartussen ik me een beetje een verwende Hollywoodacteur voelde
Omdat ik echt enorm in de watten werd gelegd
Ik had daar zelfs als een van de weinigen een eigen trailer
Een eigen trailer
Terwijl ik niet eens ben afgestudeerd aan een toneelschool
Dat was echt geweldig
En we zouden de scène opnemen in de Hollandse Schouwburg
In die perfect nagebouwde Hollandse Schouwburg
En op een tafel net buiten de set
Ligt
Naast mijn iPhone
Half verscholen onder een schaal Snickers en Twixen
Door de rekquisiteur neergelegd
Dat gele vilten ding
Die ster

Mijn ster
Mijn jodenster
Die ik geacht word op te spelden
Zo direct
Vlak voor de opnames beginnen
En daar op dat moment
Ik werd goed betaald daar lag het niet aan
Ik werd echt enorm in de watten gelegd daar
Ik had zelfs een eigen trailer
Of had ik dat al gezegd
Maakt niet uit
Ik zeg het gewoon nog een keer
Ik had mijn eigen trailer
Maar het was
Ik dacht niet eens iets
Het was niet eens zo
Dat al die lessen over Anne Frank die ik op school had gehad
Al die Schindler's Lists en La vita é bellas
Die ieder op zich hun obligate indruk op mij hadden gemaakt
Allemaal opeens samenkwamen in dat ene moment
Nee dat bleef allemaal heel ver weg
Dat bleef wat het was
Hier was het mijn lichaam dat in opstand kwam
Het was mijn lijf mijn vlees dat dat ding
Dat dat stempel niet op zich wilde hebben
Ik wilde het gewoon niet
Hier wil ik niet bij horen dacht ik

dacht mijn lijf
Maar niet alleen was daar die weerstand
Diezelfde weerstand waarin mijn personage Raphaël resoneerde
Maar er was ook iets anders
Dat zich aan mij opdrong
Door die ster
Door dat decor
In die Roemeense jungle
Tussen die tweehonderd figuranten
Waarvan de helft ook nog eens waarschijnlijk hartstikke antisemitisch
was
Want Roemeens en Oost-Europees en zo
Daar
Op dat moment
Te midden van dat alles
Van die mensen en die bordkartonnen schouwburg en mijn eigen trailer
en die schaal met Snickers
Voelde ik opeens wat dat betekent
Dat stempel
Je bent een jood
Je bent een rat
Je bent een plaag
En ik heb nooit mijn achtergrond een rol willen laten spelen in mijn werk
Maar dit was voor het eerst in mijn carrière dat mijn Marokkaanse bloed
Zich door mijn toneelspelerslijf heen duwde
Naar mijn hoofd
Omdat er zo onomwonden en onverholen

van me gevraagd werd
Mezelf een stempel op te plakken
Dat zelfde soort stempel waar ik me altijd bewust en onbewust
Tegen heb geprobeerd te verzetten
Dat stempel dat ik mijn hele leven heb geprobeerd te ontkennen
Maar ik al mijn hele leven voel
Die door anderen opgedrongen identiteit
Die ik net als Raphaël
Nooit mijn leven heb willen laten bepalen
Het symbool daarvan
Lag daar opeens zichtbaar tastbaar voelbaar
Naast een schaal met Snickers
Een door anderen opgedrongen identiteit

Ik herinnerde me daar in Roemenië opeens
dat ik
Als achtjarig ventje thuis kwam van school
En ik zag mijn vader de achterdeur schoonpoetsen
Er was met dikke stift op de achterdeur gekalkt
Vieze stinkturken ga terug naar je eigen land
En ik herinner me dat ik tegen mijn papa zei
Maar papa
Wij zijn toch helemaal geen Turken
Ik dacht daar toen in Roemenië
Aan al die tweede en derde generatie migrantenjongens
Die lijden aan psychoses
Omdat ze niet weten wie ze zijn

Omdat ze niet weten waar ze vandaan komen

Omdat ze niet weten waar ze bij horen

Omdat

Net als de herinnering

Net als 4 mei

Net als de lessen van de Tweede Wereldoorlog

Samenhang ook iets is wat je moet doorgeven

Of in elk geval het gevoel van samenhang

Anders gaat het niet

Anders gaat het niet

Anders gaat het niet

Maar die haat die nu heerst
Die haat jegens alles wat anders is
Ook al is het niet anders
Ook al leeft het andere hier al net zo lang
als het zelfde
De aandacht die de extremistische minderheid naar zich toe trekt
En de stilte van de zwijgende redelijke meerderheid
Is bijna net zo oorverdovend als toen
De taal is dezelfde taal als toen
Toen hadden ze het over ontjoden
Nu spreken we over de-islamiseren
Toen werden de joden ratten genoemd
Een plaag
Nu worden moslims tsunami's genoemd
Een overstroming
Toen werden de joden de verkrachters van onze dochters genoemd
Nu gebeurt hetzelfde met de moslims

Laten we absoluut grootmoedig onze Nederlandse verzetshelden eren
en herdenken
En natuurlijk ook grootmoedig het feit blijven herdenken
Dat er minstens net zoveel collaborateurs waren als verzetshelden
En ons zelfvoldaan op de borst kloppen

over hoezeer we ons wel niet bewust zijn
Van onze eigen zwarte bladzijden in onze geschiedenis
Maar laten we niet grootmoedig denken
En onszelf op de borst kloppen en zeggen
Dat waren zij
Dat was toen
Dat was een andere tijd
Dat was een andere wereld
Dat is allemaal zo lang geleden
Want dat is niet lang geleden
75 jaar is niet lang geleden
En het was geen ander land
Het was dit land
Het was hier
Het was deze plek

En het geweld gaat gewoon door
We reduceren elkaar nog steeds
Tot de groep waartoe iemand zou behoren
Tot iemands zogenaamde ras
Of achtergrond
Of geloof
Of bloed
We reduceren elkaar nog steeds
Tot abstracties
Tot stempels
Tot samenvattingen

In plaats van dat we
De moed opbrengen
Om elkaar in de ogen te kijken
En te denken
En te weten
En te beseffen
Hé
Daar staat een mens
Dat is een mens
Met ideeën
Met verlangens
Met ambities
Met een geschiedenis
Met geheimen
En eigenaardigheden
En angsten en dromen en vragen
Zouden we dat kunnen zien
Zouden we dat kunnen zien
Zouden we dat ooit kunnen zien

We mogen het niet vergeten
We mogen het nooit vergeten
Maar we gaan het vergeten
We gaan het allemaal vergeten
Onze herinnering aan die oorlog
De lessen die we eruit hadden kunnen trekken
Dat hele ideaal van een identiteit te hebben en ergens bij te horen
En de schoonheid en het gevaar daarvan
Ik zal op den duur de Marokkaanse taal vergeten
Mijn kinderen zullen die vergeten
Mijn vrouw
Wiens ouders uit Nederlands-Indië komen
En wiens voorouders
Al generaties lang
Hardnekkig geprobeerd hebben
Hun eigen Indonesische bloed
Datgene wat ze een bruin kleurtje heeft gegeven
Te vergeten
Omdat ze zo graag bij de Nederlanders wilden horen

En daar hielp dat kleine beetje Indonesisch bloed gewoon niet zo goed
bij
Zij

Mijn vrouw

Zal haar Indonesische en ook haar Indische bloed vergeten

En ook al sta ik hier nu in fokking Carré

Ook dat zal vergeten worden

Omdat een theatervoorstelling nou eenmaal niet te bewaren is

Omdat toneelspelers nou eenmaal niets stoffelijks achterlaten

Omdat het resultaat van onze kunst nou eenmaal niet bestaat uit

Verf of marmer of gebouwen of boeken

Hooguit heeft ons werk tot gevolg

Dat er in uw hoofden hopelijk heel even iets gebeurt

Iets nieuws

Dat er in uw hoofden net wat andere verbindingen worden gemaakt

Verbindingen die er anders niet zouden zijn

En die u hopelijk doorgeeft aan uw omgeving en uw kinderen

Ons hoofd
Onze cultuur
Dit hele land is zelf een soort Carré
Een arena
Een circustheater
Een protserige bonbondoos
Met een binnenkant die stinkt naar de mest en de urine
Van wilde beesten
Waarin clowns
Acrobaten
Cabaretiers
Travestieten
En goochelaars
Non stop over elkaar heen buitelen
In een eeuwig gevecht om waardering
Maar als we ons willen focussen op één act
Dan missen we de andere
We kunnen dus nooit alles zien
We kunnen onszelf nooit helemaal zien
Maar het is nog steeds dezelfde voorstelling
In deze grote O
Zoals Shakespeare dat zo mooi zei
In deze grote nul

In deze cirkel
Die een vierkant wordt genoemd
We weten niet wie we zijn
Ik weet niet wie ik ben
Maar gelukkig
Gelukkig zijn er altijd nog andere mensen
Die mij kunnen vertellen wie ik ben
Die mij altijd zullen laten weten
Je bent een acteur
Je bent een toneelspeler
Je bent een Rotterdammer
Je bent een allochtoon
Je bent een buitenlander
Je bent een vreemdeling
Je bent een Marokkaan
Je bent een bontkraag
Je bent een moslim
Je bent een uitkeringstrekker
Je bent een profiteur
Je bent een schoolverlater
Je bent een banensteler
Je bent een homohater
Je bent een jodenhater
Je bent een vrouwenhater
Je bent een geitenneuker
Je bent een achterlijke
Je bent een testosteronbom

Je bent een dief
Je bent een dealer
Je bent een loverboy
Je bent een verkrachter
Je bent een radicaal
Je bent een extremist
Je bent een jihadist
Je bent een fundamentalist
Je bent een terrorist
Je bent een bommenlegger
Je bent een kaper
Een kaper van onze Nederlandse herdenking
Van ons jaarlijks morele zelfonderzoek
En hoe haal je het in je hoofd
Hoe heb je het lef
Om op 4 mei
In ons mooiste en belangrijkste theater
Het woord te nemen
En onze herdenking te kapen
En die arme joden uit de Jodenbuurt
En die onderduikers hier op zolder
Te misbruiken om je eigen punt te maken
En waar haal je het gore lef vandaan
Om jezelf te vergelijken met de mensen
Die ooit echte jodensterren op hun revers moesten naaien
Of überhaupt jezelf te verbinden met het joodse lot
Denk je nou echt

Dat je doordat je twee keer een jood hebt gespeeld
Het recht hebt om ons iets over die oorlog te vertellen
Jij bent als moslim
Een geboren antisemiet
En jij kunt als moslim
Overal in Nederland veilig over straat
Jij kunt in djellaba lopen zo vaak je wil
Joden kunnen echt niet zomaar overal met hun keppeltje verschijnen
Heb niet het lef zelf iets te leren van die geschiedenis
Waag het niet ons iets te leren over onze oorlog
Hoe haal je het in je hoofd daar je eigen lessen uit te trekken
En ons te vertellen wat wij niet mogen vergeten
Hoe haal je het in je hoofd
Om sentimentele verhalen te vertellen over Carré
Over ons toneel
Over onze toneelgeschiedenis
Wie wil je daarmee behagen
Wie denk je daarmee een plezier te doen
Dat is toch gewoon alleen maar
Dat vertel je toch gewoon alleen maar
Omdat je bij ons wil horen
Omdat je erbij wil horen
Omdat je bij Nederland wil horen
En bij de prestigieuze Nederlandse theater-
geschiedenis
Bij de prestigieuze Westerse cultuur
Oftewel

Dat is toch gewoon alleen maar

Omdat je niet alleen wil zijn

stilte

8

Ik ben Nasrdin Dchar

Ik ben toneelspeler

Ik ben de man van een Indische vrouw

Ik ben de vader van één en heel binnenkort van twee Indische kinderen

Van twee Marokkaans-Nederlands-Indische kinderen

En in de zielen van die kinderen stroomt het water van de Maas

Blaast het zand van het Rifgebergte

En smeulen de vulkanen van Java

Ook al zouden ze hun hele leven lang Rotterdam nooit verlaten

Ze zullen van binnen altijd de reizen blijven voortzetten

Die hun voorouders ooit zijn begonnen

Toen ze de havens van Tanger en Djakarta achter zich lieten

Ik heb een brief voor ze geschreven

9

Mijn allerliefste kinderen

Mijn dochter jij bent alweer bijna twee jaar

Mijn zoon jij staat op het punt geboren te worden

Het geluk dat jullie hebben meegenomen en meenemen
Is niet te omschrijven
Jullie zijn mijn vlees en bloed
Jullie zijn mijn heden en mijn toekomst
Maar die toekomst is waar papa zich zorgen om maakt
Jullie toekomst
Mijn dochter jouw wereld bestaat momenteel nog uit spelen
Slapen
Eten en nog veel meer spelen
Jouw leven is nu een grote roze wolk
De wereld is helaas alles behalve een roze wolk
De wereld is momenteel een grauwe grijze wolk
En de mensen zijn bang
En de minister-president heeft zelfs gezegd
dat wij in oorlog zijn
Gelukkig heb jij geen idee wat dat betekent
En eerlijk gezegd heeft papa ook geen idee
wat dat betekent
Vroeger speelde ik altijd oorlogje in het bos met vrienden
En dan hadden we twee legertjes
En gingen we ons camoufleren
Met takken en schmink
En liepen we met zelfgemaakte geweren
door 't bos
En gingen we op zoek naar elkaar
Eigenlijk een soort verstoppertje
En degene die de andere als eerst ontdekte

Die won
En met een BAMBAMBAM gaf je dat aan
En dan viel de verliezer zo dramatisch mogelijk op de grond
En dat noemden we dan een Platoon
Zoals de titel van een film over de oorlog
in Vietnam

Mijn lieve dochter
Ik schreef je deze woorden op 16 november ook al
Na de aanslagen in Parijs
Maar ik moet ze vandaag opnieuw zeggen
Ook zodat je broertje ze hoort vanuit de buik van je moeder
Het is nu 4 mei
We hebben zojuist in stilte de oorlog herdacht
En de wereld brandt
In Nederland en Europa heerst angst en haat
De extremisten hebben het podium
En degene met de grootste bek
Lijkt steeds te winnen
Dat is de tijd waarin we leven
En waar jullie nog gelukkig niks van zien
Voelen of merken
Lieve kinderen
Papa is bang
Maar ik wil er alles aan doen
Om jullie leven mooier te maken
dan het mijne ooit is geweest

En daarvoor moet ik op mijn manier oorlog voeren
Oorlog voeren voor een betere wereld waarin jullie hopelijk zullen
opgroeien
Mijn oorlog voer ik met een zelfgemaakt geweer
Net als vroeger
En de kogels zijn mijn woorden
Deze woorden
Het zal papa niet lukken om jullie roze wolk roze te houden
Het zal papa niet lukken om het grijze en het zwarte uit jullie leven te
houden
Maar jullie moeten me één ding beloven
Dat je met een groot hart zult leven
Want dat is het mooiste wat er is
En ook het moeilijkste
Omdat hoe groter je hart
Hoe groter de pijn zal zijn die je voelt
Een groot hart voelt immers meer
dan een hart dat gesloten is
Open je hart naar de mensen om je heen
Zoals ik ook nu al tegen jou mijn dochter zeg als we in de stad lopen
En we naar mensen zwaaien en lachen
Het maakt niet uit als mensen geen hoi terug zeggen of geen glimlach
teruggeven
Als jij het maar wel doet
Open je hart omdat het je leven verrijkt

Lieve kinderen

Het duurt nog wel even
voor jullie deze woorden kunnen lezen
En het duurt nog langer
voor jullie ze zullen begrijpen
Maar ondanks dat deze voorstelling vanavond
Eenmalig is
En dus over een paar zinnen
Voor altijd voorbij
Hoop ik toch dat als de tijd daar is
Dat jullie weten dat ik dit in elk geval geprobeerd heb
Om hier in Carré
In dit mooie theater
Om in de hoofden van de mensen
Heel even
Hopelijk

Ik hou van jullie.

Voor ik vergeet werd geschreven en geproduceerd in opdracht van Theater Na de Dam en speelde op 4 mei 2016 eenmalig in Koninklijk Theater Carré

Spel Nasrdin Dchar
Regie Titus Tiel Groenestege
Muziek Spinvis
Muziekregie Wim Selles
Dramaturgie Jaïr Strandens, Bo Tarenskeen Licht Jantje
Geldof
Productie Floortje Halters

www.theaternadedam.nl

De brief in deel 9 is een bewerking van de brief die Nasrdin Dchar op 16 november 2015 naar zijn dochter schreef naar aanleiding van de aanslagen in Parijs

Theater Na de Dam is een initiatief van Jaïr Strandens en Bo Tarenskeen. In 2010 maakten zij zich zorgen over de afnemende zeggingskracht van de Nationale Dodenherdenking en besloten een in de jaren zestig bestaande traditie, om na de Dodenherdenking toepasselijke toneelteksten aan het publiek voor te lezen, op te pakken

en groter door te zetten. Wat in 2010 begon in zeven theaters rond de Dam in Amsterdam is inmiddels uitgegroeid tot een landelijk fenomeen en een nieuwe, breed gedragen theatertraditie

Bo Tarenskeen (1981) is toneelspeler, schrijver en regisseur. Studeerde wijsbegeerte en politieke wetenschappen in Amsterdam, Potsdam en Berlijn en deed vervolgens de regieopleiding aan het RITCS te Brussel. Voor zijn afstudeervoorstelling 1000 Zalen won hij in 2009 de Ton Lutz prijs. Hij schreef en regisseerde bij o.a. Productiehuis Frascati, Bellevue Lunchtheater en Emio Greco | PC. Zijn solo Ons vertrouwen is nergens op gebaseerd werd in 2014 genomineerd voor de BNG Bank Nieuwe Theatermakersprijs. In datzelfde jaar won hij het TheaterTekstTalent Stipendium van het Prins Bernhard Cultuurfonds voor een toneelstuk over het Indisch oorlogsverleden. Samen met Jaïr Stranders richtte hij Theater

Na de Dam op

www.botarenskeen.nl

Toneelwerk

Nasrdin Dchar / Voor ik vergeet – 2016

EICHMANN, een opera over de vrije wil – 2015

Ons vertrouwen is nergens op gebaseerd – 2014

't Schip* – 2011

VOIX – 2010

1000 Zalen* – 2009

Dem einzigen Meister. Herinneringen aan Martin Heidegger – 2006

Ricochet – 2003

DOKA – 2003

* Teksten eerder verschenen in de reeks van De Nieuwe
Toneelbibliotheek (nummers 41 en 108)

Nasrdin Dchar (Steenbergen, 1978) is acteur.

Hij speelde onder meer bij Made in Da Shade, Het Toneel Speelt en het Ro Theater. In 2011 won hij een Gouden Kalf voor zijn rol in de film Rabat. Hij is de initiatiefnemer van IEDER1, die de positieve kant van diversiteit in Nederland wil benadrukken en polarisatie wil tegengaan. Gesprekken met Dchar vormden voor Bo Tarenskeen de inspiratie voor het schrijven van *Voor ik vergeet dat daarom* in dit boekje de titel *Nasrdin Dchar / Voor ik vergeet* kreeg